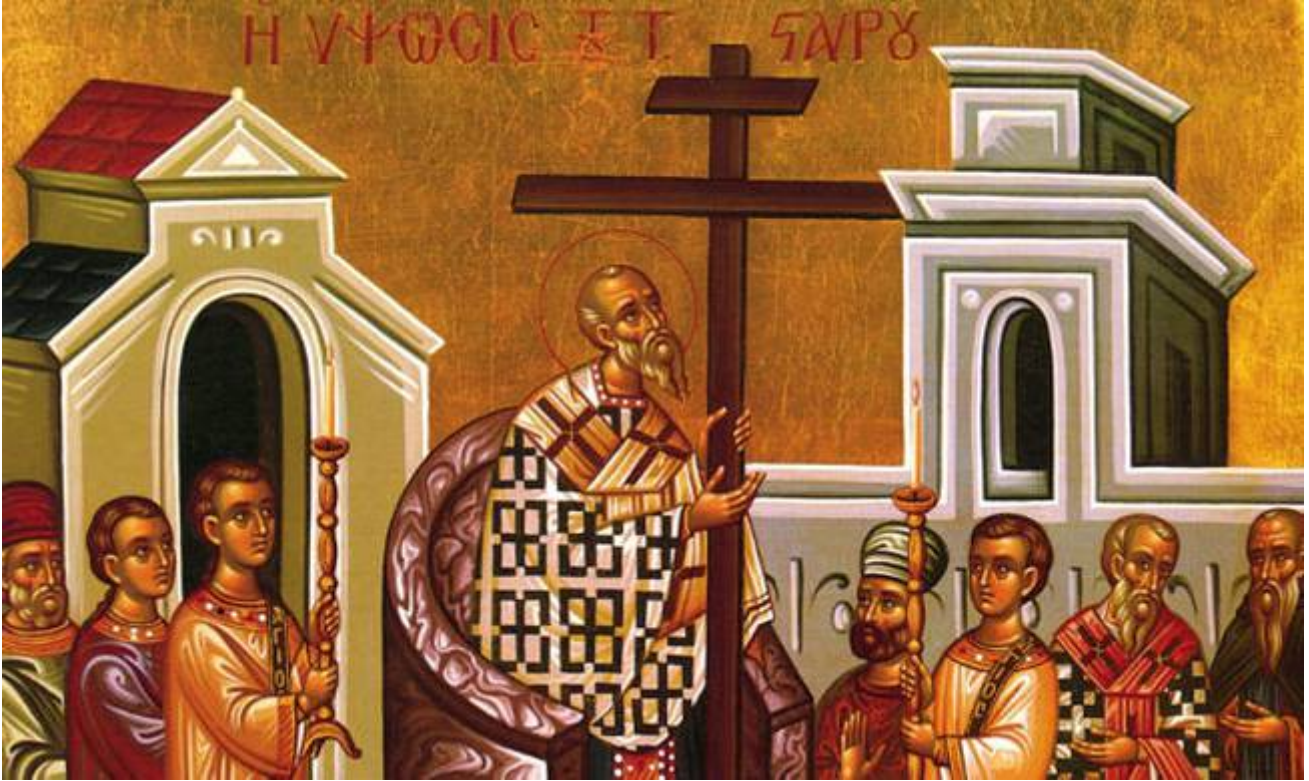

Ο Σταυρός του Χριστού - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Ο Σταυρός του Χριστού

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Ο Χριστός μας καλεί να ακολουθήσουμε «*οπίσω του*», απαρνούμενοι τον εαυτό μας και αίροντας τον σταυρό μας **(Κυριακή μετά την Ύψωσιν)**. Συνήθως ο Θεός δεν μας ζητάει ποτέ να κάνουμε κάτι που δεν το έκανε πρώτα Εκείνος. «Υπόδειγμα γαρ δέδωκα υμίν, ίνα καθώς εγώ εποίησα υμίν, και υμείς ποιείτε», λέγει στους μαθητές του (Ιω. **13**, 15). Γι' αυτό και ο Πέτρος τονίζει με έμφαση ότι ο Χριστός χάραξε την όλη σταυρική του πορεία «*υμίν υπολιμπάνων υπογραμμόν ίνα επακολουθήσητε τοις ίχνεσιν αυτού*»(Α' Πετρ. **2**, 21).

Πρότυπο και υπόδειγμα λοιπόν στην πορεία μας αυτή βάζει τον ίδιο τον εαυτό του. Αυτός είναι που **πρώτα από μας** απαρνείται τον εαυτό του και σηκώνει τον

Σταυρό του. Και αυτό, επειδή διακατέχεται από μανικό έρωτα για μας, μας αγαπάει με μια αγάπη ακατανόητη. Λέγεται, ότι και ο ίδιος ο Θεός ακόμα αν ερωτηθεί γιατί αγαπάει τον άνθρωπο τόσο πολύ, δεν θα έχει καμιά απάντηση να δώσει γι' αυτό. Και ο πολύς Ιωάννης της Κλίμακος υπογραμμίζει, ότι αυτός που θέλει να ορίσει τον Θεό ως αγάπη, μοιάζει με τυφλό που μέσα στην (απέραντη) άβυσσο προσπαθεί (μάταια) να μετρήσει τους (αμέτρητους) κόκκους της άμμου(Λόγος Λ').

Η σταυρική οδύνη του Χριστού δεν αρχίζει την ώρα που τον υψώνουν πάνω στον Σταυρό, αλλά πολύ νωρίτερα. Από την έκτη ώρα (το μεσημέρι) της ημέρας που τολμήθηκε αμαρτία από τον Αδάμ στον Παράδεισο. Από τότε οδυνάται ο Θεός και θρηνεί για το πλάσμα του. Και δεν αρκείται στο να χύνει απλώς δάκρυα, αλλά κατεβαίνει στη γη, δέχεται να κενώσει τον εαυτό του από το απερίγραπτο μεγαλείο του, να γίνει εκούσια μικρός, φτωχός, δούλος, να διωχτεί, να πονέσει, να σταυρωθεί, να ταυτισθεί απόλυτα με τον άνθρωπο. Από τότε σταυρώνεται διαρκώς.

Λέει ο άγιος Σωφρόνιος: «Ο νους ημών σιγά εν θαυμασμόπρο του μυστηρίου τούτου: Ο Κτίστης ενεδύθη το κτιστόν. Ο Αιώνιος και Υπερκόσμιος προσέλαβε την πρόσκαιρον και ευμετάβλητονμορφήν του είναι. Το Πνεύμα, το υπερέχον πάσαν έννοιαν, εγένετο σαρξ εν τω προσώπω του Λόγου και έδωκεν εις ημάς την δυνατότητα να ψηλαφήσωμεν Αυτόν διά των σωματικών οφθαλμών. Ο Απαθής υπεβλήθη εις παθήματα. Η Άναρχος Ζωή συνεδέθη μετά του θανάτου»(Περί προσευχής, σ. 136).

Η αγάπη του Χριστού, η μακραίωνη αυτή σταυρική του πορεία, είναι επιπλέον ακατανόητη, γιατί γίνεται για ένα πλάσμα που δεν εκτιμά την κίνηση του Θεού. Ένα πλάσμα αχάριστο. Ακόμα και λίγο προ του πάθους του ο Χριστός, πλησιάζοντας στην Ιερουσαλήμ, με το που την αντικρύζει ξεσπάει σε λυγμούς. «Ιδών την πόλιν έκλαυσεν επ' αυτήν»(Λουκ. **19**, 41).Ακόμα και αυτή την ύστατη στιγμή, λέει, αν ήθελες, θα διορθώνονταν όλα. Θα σωζόσουν. Όλο σου το αμαρτωλό παρελθόν θα έσβηνε αμέσως. Ακόμα και πριν αφήσει επί του Σταυρού την τελευταία του πνοή ο Χριστός, «υπέρ των σταυρούν των παρεκάλει τον ίδιον Πατέρα λέγων· Άφες αυτοίς...»

Έτσι, κατά τον Μητροπολίτη Αντώνιο του Σουρόζ, ο Χριστός έδειξε με ποιον τρόπο «αντιμετωπίζει τον καθένα από μας. Μας αποδέχεται όπως είμαστε. Αποδέχεται τον καλό και τον κακό, χαίρεται για τον καλό και πεθαίνει **εξ αιτίας και για χάρη** του κακού...

Μας δίδαξε μια αγάπη που δέχτηκε να γίνει τρωτή, αβοήθητη, δοτική, θυσιαστική. Μια αγάπη που δίνει χωρίς να μετρά, μια αγάπη που δίνει όχι μόνον ό,τι κατέχει, αλλά **και τον εαυτό της τον ίδιο»**

(Ο ευάλωτος Θεός, σ. 66-67).

Καλή ευλογημένη εβδομάδα!